

tur, at først naar Finansministeren i næste Rigsdagssamling forelægger Forslag derom, vil det med Udbytte kunne drøftes, om den af Finansministeren foreslaaede Ordning maa siges at være overfor saavel Statskassen og Civillisten som de vedkommende Funktionærer billig og retfærdig, og jeg skal derfor ikke komme ind paa en Omtale af de Tanker, Finansministeren har skitseret i Udvalget. Jeg skylder at tilføje, at der af et Flertal i Udvalget har været givet Tilslutning til de Tanker, Finansministeren har udtalt, og det er med denne Flertallets Tilslutning, at Finansministeren er gaaet i Gang med de Forarbejder, som — jeg kan gerne sige: beklageligvis — ikke have kunnet føres til Ende, men som ville kunne føres til Ende i Løbet af Sommeren, saa at man næste Aar vil kunne beskæftige sig med Spørgsmaalet.

Jeg drister mig til at udtale Haabet om, at det maa kunne lykkes at faa gennemført en Ordning ved Lov af de henhørende Anliggender, idet man, som ærede Medlemmer ville se af Betænkningen og yderligere kunne faa bekræftet, hvis De ville have den Ulejlighed at gennemlæse Forhandlingerne i 1863—66, altid har endt med Ønsket om at faa en fremtidig Ordning. Jeg vil haabe, at man denne Gang ikke skulde ende med alene at udtale dette Ønske, men at det virkelig skulde lykkes i næste Samling at naa til en Ordning. Hermed skal jeg anbefale Forslaget til uforandret Vedtagelse.

Jeg har i Overensstemmelse med de Forhandlinger, der ere førte i Udvalget, udelukkende beskæftiget mig med den fremtidige Ordning. Det ligger i Sagens Natur, at naar det er det, der har været forhandlet i Udvalget, og det, der omhandles i Betænkningen, vil ogsaa det, jeg har at sige, kun angaa den fremtidige Ordning. Om Enkelthederne i det foreliggende Forslag er der ved denne saa lidt som ved 1ste Behandling Anledning til nærmere Omtale, idet, som nævnt, de enkelte Pensioner ere udregnede i nøje Overensstemmelse med de Bestemmelser, der findes i den i Fjor vedtagne Lov om Bemyndigelse for Regeringen til foreløbig at udrede Pensioner og Understøttelser i Anledning af Tronskiftet.

Marott: Jeg skal ikke alene beskæftige mig med den fremtidige, men ogsaa med den nuværende Ordning. Den foreliggende Sag fremkom, som bekendt, første Gang her paa Rigsdagen i forrige

Samling, da Finansministeren fremsatte Forslag til midlertidig Lov om Pensioner for Hofembedsmænd, Hofdamer og Funktionærer ved Hoffet. Man havde den Gang i Forvejen bevilget en rundelig Civilliste, man havde bevilget Slotte, Apanager, Livgeding o. s. v., og det var derfor naturligt, at denne ny Udskrivning, Finansministeren fremkom med, vakte en vis Opsigt paa Rigsdagen. Man var efter Forlydende selv indenfor Regeringspartiet ikke særlig glad derved, og man mente, og det ikke uden Grund, at denne Sag burde have været ordnet sammen med den nye Civilliste. Men i Stedet derfor kom Lovforslaget dumpende bag paa os alle; ingen havde skænket en saadan ny ekstra Hofbevilling nogen som helst Tanke.

Imidlertid bed jo det ærede Flertal i det sure Æble og vedtog Finansministerens midlertidige Lov. Kun fra Socialdemokratiets Side blev der rettet en skarp Kritik derimod, og kun dette Parti stemte mod Lovforslagets Vedtagelse. Ved denne Samlings Begyndelse fremsattes saa det her foreliggende Forslag, der gaar ud paa en endelig Vedtagelse af disse Pensioner, og dette Lovforslag betyder foreløbig en aarlig Udgift paa over 93,000 Kr. foruden omtrent 14,000 Kr. een Gang for alle.

Hvad der formentlig maa undre ærede Medlemmer ved denne Sag, er, at dette Lovforslag om Hofpensioner først nu kommer til 2den Behandling her i Folketinget. Den midlertidige Lov udløb den 31. Marts, og man kan altsaa sige, at Hofpensionerne for Tiden svæve i Luften. Men der er vel neppe nogen Fare for, at den højtærede Minister ikke skulde faa dem. Jeg antager, at han har sine Partifællers velvilige Tilsagn om at faa disse Pensioner bevilgede. Det er noget, de sikkert gøre, for de have altid gjort det før. Men at de Herrer vride sig noget ved det, er sikkert nok, og derfor er det vel ogsaa, det har været saa længe, inden det foreliggende Lovforslag slap ud gennem Finansudvalgets Skærsild.

Det er rigtigt, hvad den højtærede Ordfører bemærkede, at man for at kunne klare denne Sag overfor Vælgerne ønskede at faa en endelig Ordning af dette Pensionsspørgsmaal, og det er meget forstaaeligt, thi det er i Virkeligheden ikke saa morsomt, at hver Gang der foreligger et saadant Spørgsmaal om Hofbevillinger, er det de Herrer Skæbne at skulle vedblive at vandre i det gamle Spor fra Højres Dage. Men desværre viste det sig, at det, som den højtærede Minister i Finansud-